

NØKKELEN TIL DØREN

 Et privilegium å være i tabernaklet! Det var litt uventet for meg også. Jeg, vel vitende i kveld at det var nattverdmøte, jeg liker alltid å komme inn for nattverd, hvis jeg er i nærheten. Fordi det er . . . Jeg tror at alle kristne burde ta del i nattverden, fordi Jesus sa: “Hvis dere ikke spiser det, har dere ingen del med Meg.” Derfor er det et . . . alltid et stort privilegium å—å komme inn i tabernaklet. Så, i kveld, sa broder Neville at han bare var bitte litt hes, og—og ville gjerne at jeg skulle tale til forsamlingen vår. Jeg fortalte ham at jeg ville gjøre det med glede. Jeg ønsker også å kunngjøre at hvis . . .

² I morgen kveld er det manns møte, tillitsmennene, i morgen kveld, og forretningsmennene her i menigheten, på sitt vanlige møte mandag kveld og deres . . . må ta en avgjørelse med entreprenøren. Jeg antar at dere alle er klar over, at papirene våre—være—være gikk gjennom, og vi kommer til å være i stand til å bygge kirken. Og så, det går gjennom, og vil sannsynligvis starte opp denne uken. Det startes opp med kirken denne uken, så langt jeg vet. Og vi fikk avslag på det, her i Jeffersonville. Men vi dro til Indianapolis, staten, og de ga oss tillatelse, så vi skal bygge den. Og derfor startes det opp kanskje denne uken. Det vil bli kjent etter møtet i morgen kveld. Og så etter møtet i morgen kveld, hvis de ikke starter opp denne uken, hvis noe skjer, entreprenøren ikke kan starte opp denne uken, så kommer han til å starte opp neste uke.

³ Og denne kommende helgen, lørdag kveld, søndag morgen og søndag kveld, i neste uke, førstkommende lørdag og søndag, om Herren vil, ønsker jeg å ha en—en—en serie på tre møter igjen, slik vi gjorde for noen uker siden. Og så etter at vi . . . Det vil være lørdag kveld, og så søndag morgen, og så søndag kveld. Den neste, det vil være den trettende og fjortende i denne måneden.

⁴ Og så reiser noen av brødrene og jeg etter det, opp til Colorado, på en jakttur, for så å komme tilbake. Hvis tabernaklet, når det er ferdig, hvis det er Herrens vilje, ønsker jeg å ta, kanskje, en hel uke før jeg drar igjen til møtene, og ha Åpenbaringens *Syv Segl*. Rett før . . . Som vi hadde *De Syv Menighetstider*, følger nå *De Syv Segl* Det.

⁵ Og sannsynligvis i løpet av de neste to eller tre ukene, fordi jeg tror de hevder at de, med mennene som de kommer til å sette på det, at de kan, vi kan bygge tabernaklet og få det i løpet av cirka ti dager, eller femten, eller noe rundt der. Så kommer vi til å få sitteplasser her, til omtrent det dobbelte av folket vi har, eller tre ganger, kanskje flere mennesker. Og det var derfor jeg ventet til den tiden.

⁶ Fordi, forrige lørdag og søndag var det enormt, vet dere. Folket sto her ute klokken to på ettermiddagen, for å fylle opp tabernaklet, før kirken i det hele tatt ble åpnet opp. Neste morgen, klokken fem, kom en sykepleier, som bor ved siden av, opp derfra og sa: “Det var fullt av folk rundt tabernaklet klokken fem om morgenen.” Så, og så folket, når de kommer inn, er det ikke noe plass, og de blir motløse og de går bort. Og—og så de som står, og de står tett i tett, og det er overfylt i midtgangene, de føler seg helt inneklemt og slikt. Og jeg ser kvinner som står der og svetter, vet dere, slik som det, og svetten renner av dem. Og en mann reiser seg og gir sin, en kvinne en stol; og så står han til han får vondt i beina, og noen andre vil gi ham. Dere vet, og slik som det, og det er sørgelig, og mødre med små syke barn og så videre, det er ille.

⁷ Så, vi prøver å få en slutt på det nå, ved å bygge et større tabernakel. Og vi vil ha et fint sted hvor barna, noen ganger . . . og forstyrrer, som små barn som gråter; vel, vi skal ha et rom for det, slik at mødre kan gå inn, og fremdeles se møtet, som blir sendt rett inn i rommet. Og har søndagsskolerom og alt bare innredet slik det skulle være. Og det, om Herren vil, finner sted, kommer denne kommende uken.

⁸ Dere stemte hundre prosent på det, så vi må holde oss til det, ser dere. Menigheten er suveren. Hva menigheten sier, det er hva. Tillitsmenn eller noen andre . . . Tillitsmennene er bare, hver enkelt, en stemme. Pastoren er bare én stemme. Det er menigheten, for det er—det er menighetens demokrati, menighetens suverenitet. Menigheten i sin helhet taler. Det er alt. Og vi liker det, fordi vi har ingen biskoper eller hierarkier eller tilsynsmenn eller lignende til å fortelle oss *dette, det* eller *hint*. Det er Den Hellige Ånd i menigheten som taler. Jeg liker det styret, og det er veldig fint.

⁹ Og jeg spurte: “Ønsker dere alle å vente til vi har nok til å fjerne tabernaklet og bygge en stor kirke?” Det var i tillitsmannsstyret, og det kunne ikke avgjøres av tillitsmennene. Og så ba de meg, som hovedtilsynsmannen, om å komme og spørre menigheten. Så jeg sa: “Nå har vi nok penger til å øke størrelsen på kirken og fikse den helt annerledes, og alt, enn det vi hadde.” Jeg sa: “Nå kan vi gjøre det med det samme, eller spare pengene våre til vi får nok til å bygge hele kirken, ny, et annet sted.”

¹⁰ Og vi tok en avstemning om det i menigheten, og det ble enstemmig vedtatt å “bygge kirken akkurat nå, og det er bare å bygge en større kirke akkurat nå.” Og vi har holdt oss helt til det.

¹¹ Og bystyret her i Jeffersonville ga oss avslag, sa at vi ikke kunne gjøre det. Og vi gikk videre med det, og dro til Indianapolis og fikk staten med på det. Og så sendte de tilbake beskjeden, at, “sett i gang”, vi har grønt lys til å bygge den. Så da har ikke

byen noe med dette å gjøre nå, det er staten som må håndtere det. Så da har vi tillatelsen, og entreprenøren har tillatelsen i hånden akkurat nå, og jeg antar at de er klare til å starte når som helst.

¹² Dette i morgen kveld, hvis—hvis entreprenøren sier at han ønsker å begynne neste uke, da vil jeg bare utsette møtene for . . . inntil vi kommer inn i *De Syv Segl*. Og så hvis entreprenøren ikke kan starte neste uke, vil jeg neste søndag, lørdag og søndag, ha møtet før jeg drar.

¹³ Og så skulle jeg ha det denne søndagen, og fant så ut at det er nattverd i kveld, så jeg utelot det denne søndagen. Fordi, en slik folkemengde, du kan ikke ta nattverd komfortabelt, og så når vi får den større kirken, kan vi det.

¹⁴ Nå, vi har ny President på vei. Det . . . åh, dere vet hva jeg mener, den meldte nylig sin ankomst til Hickerson-familien, for ikke lenge siden. Og vår søster som er pianisten, hvis hun vil komme og gi oss en liten akkord på pianoet, til “Bring Dem inn”, om du vil, eller en liten sang av det slaget. Disse fine, små herrere i Hickerson-familien, som har blitt ventet på så lenge, har ankommet. En veldig fin, liten kar, og han er virkelig en juvel for Hickerson-familien. Og de er alle juveler for oss, vi elsker dem, og de er virkelig vår broder og søster. Vi er takknemlige for at denne lille er født inn i familien deres, som fullstendig har revolusjonert familien. Og hvis de, far og mor vil ta med denne lille karen nå, for innvielse. Nå, Skriften sier: “De brakte til Ham barn, spedbarn, for at Han kunne legge Sin hånd på dem og velsigne dem.”

¹⁵ Nå, det er mennesker i verden som tror på det de kaller “barnedåp”. Og, det vil si, de tar disse små krabatene, og døper dem ikke i det hele tatt, fordi de bare stenker vann på dem. Nå, vi finner ikke det noe sted i Bibelen, hvor de noen gang stenket noen, voksne, for ikke å snakke om barn.

¹⁶ Og dåpen er derfor en bekjennelse på at et indre nådesverk har blitt gjort. Og de små spedbarna har ingen kjennskap til synd. Derfor, da Jesus døde på korset, døde Han for å ta bort verdens synd. Og når babyen blir et menneske, og født inn i denne verden, har de ingen egen synd, derfor trenger de ikke å omvende seg. Men, når det, Jesu Kristi Blod tar bort den synden. Selvfølgelig er babyen født i synd, formet i urettferdighet, kommer til verden og taler løgner, og de er syndere av natur, men Jesu Kristi Blod gjør forsoning for det. Men når babyen kommer til ansvarsalderen, og vet hva som er rett og galt, da må den omvende seg fra det den har gjort. Dens synd nå er synden akkurat som den er født i synd, det er den menneskelige synd, synden nå er synden som Adam og Eva gjorde; og den ble fjernet av Gud, ved Jesu Kristi Blod. Nå har babyen ingen synder å omvende seg fra før han synder, da må han omvende seg. Ser

dere? Og når han omvender seg, da er tiden for å bli døpt, og så blir han døpt ved neddykking.

¹⁷ Inntil den tid, følger vi instruksjonene i Bibelen, som: “De brakte små barn til Jesus, for at Han kunne legge hendene Sine på dem og velsigne dem.” Disse herlige foreldrene bringer denne lille babyen til pastoren og meg i kveld, for innvielse. Og de føler at ved å legge den i Kristi representanters hånd, så legger de den i Kristi hender. Så, ved tro, bringer vi babyen til Gud, for å gi takk for å ha brakt den hit, og ber Gud om å velsigne den, som vi kaller “innvielse av spedbarn”.

¹⁸ Nå, dere vet hvordan jeg har gjort det med mine egne barn. Jeg har en liten jente i Herligheten i kveld, og hun ble innviet til Herren, her ved alteret. Jeg har en liten gutt og jente som sitter bak der i kveld, som ikke har blitt døpt ennå. En, elleve, jeg har snakket med henne om det i dag, Sarah, for dåp. Og Joseph er bare sju, så han er for ung for det ennå, så langt inntil . . . Hvis han ønsker det, og si at Gud la det på hans hjerte, da ville jeg gjort det. Men, som spedbarn, innvier jeg dem bare til Herren, for det er Bibelens lære om det.

¹⁹ Broder Neville, hvis du vil gå ut med meg nå til denne fine gutten. Jeg var redd . . . Er det Hollin? Hollin? Ja, Hollin, Junior. Stephen Hollin. Vel, det er fint. Åh, jeg trodde han sov. Det er naturen til Hickerson-familien, når noe skjer. Jeg så ham her om dagen, jeg sa “Presidenten”, og så videre. Og, selvfølgelig, det var for lite for ham, ser dere, å snakke om ham som en “President”. Hvordan går det? Vel, jeg vet at det er nødt til å være en skatt for enhver gudfryktig mor. Ville ikke du tro det? Veldig søt. Og nå, broder Hickerson og søster Hickerson, som en Kristi tjener, som deres pastor, tar jeg denne babyen, ved tro, til Jesu Kristi armer, det er i Hans armer dere ønsker å legge den.

²⁰ La oss bøye våre hoder mens pastoren og jeg står her med hendene våre på babyen.

²¹ Vår Himmelske Far, i Bibelen brakte de små barn til Deg, for at Du kunne legge hendene Dine på dem og velsigne dem. Og sannelig, Herre, de ble velsignet. Og nå for å følge Ditt eksempel, de tingene Du gjorde, har vi prøvd nøye, Herre, å lese Bibelen og følge eksemplet akkurat som Du gjorde. Og denne faren og moren, broder og søster Hickerson, våre kjære disipler her i tabernaklet, brakte oss dette lille glimt av glede som Du har lagt i deres omsorg. Den kom fra Deg, Herre. Du ga dem dette barnet. Og nå ønsker de å gi dets lille liv til Deg, for å være til tjeneste for Deg. Jeg ber om at Du velsigner dette barnet, at Du vil gi det et langt liv. Må det leve, om mulig, til å se Herrens Komme. Jeg ber om at Du må velsigne det hvor enn det er. Må det bli oppdratt i et kristent hjem, som det har blitt født inn i. Og må det forbli i dette hjemmet. Må faren og moren leve til å se babyen på talerstolen, om mulig, forkynne Evangeliet. De ville heller se det

på den måten, Far, enn på tronen i Det hvite hus, eller noe annet sted, fordi de er Dine tjenere, og ønsker at babyens liv skal være en innvielse og en velsignelse til Guds gjerning.

²² Nå ber jeg, Far, at Du velsigner barnet. Og må Guds nåde komme over det, og må det være sunt og lykkelig hele sitt liv. Og må faren og moren leve til å se det bli voksent, vi ber igjen. Velsigne det, som vi velsigner i Ditt Navn.

²³ Og nå, lille Stephen Hollin Hickerson, jeg gir deg til Jesus Kristus, slik at velsignelsene som vi har bedt om, må komme over deg. Vær sunn og sterk, min lille broder, og må du leve for å herliggjøre Gud. I Jesu Kristi Navn ber vi om det. Amen.

Gud velsigne deg. Gud velsigne dere alle. Veldig søt baby.

Hvor vi aldri vil bli gamle, aldri blir gamle,
I Landet hvor vi aldri vil bli gamle;
Aldri bli gammel, aldri bli gammel,
I Landet hvor vi aldri vil bli gamle.

²⁴ Vil ikke det bli fantastisk? De unge vil være voksne, og de gamle vil være unge. Nå, er ikke det fantastisk? Og vi vil aldri bli syke, eller aldri ha sorg, eller aldri dø.

²⁵ Nå, møtene, har broder Neville kunngjort. Jeg ønsker å kunngjøre nå, også, at det møtet, ikke glem det, og møtene som han har snakket om. Også, en fru Ford som pleide å komme til menigheten for mange år siden, jeg tok henne nettopp med til datteren hennes, for et par dager siden, og hun er åtti år gammel, og reiste for å møte Herren i går kveld klokken åtte, tror jeg. Og begravelsen hennes, vil pastoren og jeg holde i kapellet hos Coots på onsdag, klokken ti—halv elleve, førstkommende onsdag. Fru Ford, fru . . . Jeg tror jeg glemmer hva hans . . . Levi, fru Levi Ford. Vår . . . Det er—det er Lloyd Fords mor som dere ser i boken min, at han skulle spare den speideruniformen til meg, og jeg fikk bare ett ben som var igjen. Nå, det er—det er guttens mor. Så jeg tok henne med opp her om dagen og ba med henne, den stakkars gamle damen. Og hun gikk for å møte Herren Jesus.

²⁶ Nå, om Herren vil, så har jeg noe her som jeg ønsker å kunngjøre angående møtene, hvis de finner sted neste uke, hvis jeg har lagt dem her inne, eller jeg trodde i det minste at jeg gjorde det, om hva jeg skulle tale over i den—den—den kommende, disse kommende møtene i neste uke. Hvis jeg—jeg tror . . . jeg trodde jeg skrev det i denne boken, jeg vet ikke om jeg gjorde det eller ikke. Ja, her er det. Om Herren vil, vil jeg lørdag kveld forkynne over emnet “Hvorfor en mann påvirker en annens liv.” Og søndag morgen ønsker jeg å tale om “Kroningen av pyramiden”. Og søndag kveld ønsker jeg å tale over *Min Guide*, emnet, *Min Guide*, førstkommende søndag kveld. Nå, må Herren velsigne de tingene og hjelpe meg, siden jeg har vært ute, og bare en liten sammenheng for å presentere dem.

27 Nå i kveld ønsker vi å skynde oss og ta noen få ting. Forresten, jeg har et brev her som—som nettopp kom i posten, det var Billy som hentet det for en stund siden, at noen brødre er i Michigan, og dette kommer fra forkynnerforeningen som har en masse ting. Det er det som skaper så mye forvirring, ser dere. At, de hevder her inne at noen brødre der oppe, som sa at jeg sendte dem opp dit, og de forkynner at menn skulle forlate sine koner og lete etter sin åndelige partner, og at—at jeg er fullstendig ufeilbarlig. At det ikke er noe . . . Og, åh, noe av det frykteligste du noen gang har hørt. Og forkynnerforeningen fikk tak i det, og de skriver et brev til meg om det, og at jeg sendte dem opp dit, og det skaper en masse forvirring. Og noen av dem profeterte og sa at én mann skulle forlate *denne* kona og gå og gifte seg med *den*. Nå, denne menigheten vet at vi ikke står for noe slikt sludder som det.

28 Vi tror på Bibelen. Vi tror at når mannen tar en kvinne, er det hans kone, og bare døden kan skille dem. Det er bare. Vi tror ikke på slike ting som det. Vi tror ikke på fri kjærlighet, heller. Vi tror ikke på de greiene. Vi tror absolutt på Bibelen, og Den alene. Så jeg vil bare kopiere det, lage en kopi av dette brevet, og gi mitt svar på det og publisere det i magasinene, og det vil—det vil ta hånd om det. Jeg håper det gjør det, i alle fall, gi dem et svar.

29 Nå i kveld, rett før vi åpner Skriften, la oss tale til vår Herre.

30 Vår Himmelske Far, vi nærmer oss Din nådes Trone, i Herren Jesu Navn, Den mektige Ene som kom ned fra Herligheten, for å åpenbare for oss rikdommene i Guds skatter. Hvor vi takker Deg for denne store Jesus som var Guds manifestasjon, gjort personlig for oss, og ved Ham har vi forløsning fra våre synder. Og vi har nå gått over fra døden til Livet, fordi vi tror på Ham. For det er skrevet om Ham, at Han sa: “Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv; og skal ikke komme for dommen, men har gått over fra døden til Livet.”

31 Velsign Dine Ord i kveld, Herre. Og vi er her for å ta nattverden om bare en liten stund. Kristne, medborgere av Riket vil samles rundt altrene, og der vil de ta det vi kaller “nattverden”, den—den lille delen av—av sakrament som Du har etterlatt oss, for å vise at vi tror at Du døde for våre synder, og oppsto igjen på den tredje dag, og er levende for evig, og gjør dette inntil Du kommer tilbake, i henhold til Skriftene, slik vi har fått påbud om. Hellige våre hjerter fra onde tanker og alt vi har gjort som var i motsetning til Din store vilje. Far, tilgi oss, og gi oss av Din nåde i kveld. Bryt nå Livets Brød for oss, i Ordet, idet vi leser Det og taler om Det. I Herren Jesu Navn, ber vi om det. Amen.

32 Nå i Åpenbaringens Bok, begynner bare med ett vers, jeg ønsker å lese det 20. verset, eller det 1. verset av det 20. kapitlet.

*Deretter så jeg en engel som kom ned fra himmelen.
Han hadde nøkkelen til avgrunnen og en stor lenke i*

hånden.

³³ Nå ønsker jeg å tale, om mulig, hvis jeg skulle kalle det teksten fra dette, eller trekke en sammenheng fra denne teksten, i de neste tjuе eller tjuefem minuttene, ønsker jeg å kalle det: *Nøkkelen til døren*. Nå, jeg ønsker ikke å—å presentere det som “nøklerne”, fordi Peter ble gitt “nøklerne til Riket”. Men jeg ønsker å kalle dette: *Nøkkelen til døren*. Og så rett etter dette, ønsker jeg å komme med noen få kommentarer om nattverden, før vi tar den i kveld.

³⁴ Nå, en nøkkel. Jeg legger merke til her mens vi leser, at denne Engelen kom ned fra Himmelen, hadde nøkkelen i sin hånd. Jeg tror det er Åpenbaringen 13 eller 19, at vi ser igjen, en annen Engel kom med en nøkkel. Og en nøkkel er, hensikten med en nøkkel, er å låse opp noe, noe som har vært låst igjen, eller det er noe som burde være låst igjen. Men en nøkkel er gitt for den hensikten.

³⁵ Nå, det er mange slags nøkler, fordi vi har mange bruksområder for nøkler. Det er nøkler til lagerhusene. Det er nøkkelen til ditt eget hus, det er nøkkelen til bilen din. Og vi kaller dem nøkler, og de er nøkler. Og de kan kopieres, mange ganger. Eller til huset, det kan noen ganger lages, det vi kaller, universalnøkkelen. Med andre ord, det er en nøkkel som består av spaker, som virker i den, som—som dreier låsen på en bestemt måte og kan nesten låse opp en hvilken som helst dør, kalt “universalnøkkelen”. Det er en skjelett-form av mange nøkler, og det kan låses opp på den måten, med våre hus eller til og med til våre biler, kan bli kopiert. Og så er det . . .

³⁶ En hvilken som helst nøkkel kan ikke låse opp en dør før den er anvendt av noens hånd. Den må ha noe som anvender nøkkelen. Nøkkelen i seg selv kan ikke anvende seg selv. Den må ha noen som håndterer nøkkelen.

³⁷ Det er som denne mikrofonen som jeg—som jeg snakker gjennom. Denne mikrofonen er lydløs. Med mindre det er noen som snakker gjennom den, kan den ikke snakke gjennom seg selv. Den må ha noen som snakker gjennom den. Så, det er ikke mikrofonen, det er stemmen eller lyden (bak) som mikrofonen sender til luftbølgen, til øret ditt.

³⁸ Nå, det er slik det er når man forkynner Evangeliet. Det er ikke vi selv, som forkynnere, vi er ikke Evangeliet. Men vi er bare formidlere som overfører Guds Røst, ved menneskelige kanaler, til tilhøreren.

³⁹ Det er det samme med en visjon. Jeg vet ikke noe å si til menigheten akkurat nå, når det gjelder en visjon. Men hvis Den Hellige Ånd ville vise meg en visjon, først, så ville jeg gi den visjonen til personen den var rettet til. Så det var ikke min, meg, visjonen var ikke fra meg, jeg. Det var Gud som ga visjonen,

og jeg handlet som en formidler, for å bringe frem visjonens budskap til folket.

⁴⁰ Nå, det er det samme med en nøkkel. Unnskyld meg. Nøkkelen holdes kun i hånden som låser opp døren. Ser dere, det trenges en hånd. Nå, og angående nøkkelen som jeg skal tale om i kveld, er det kun én hånd som kan holde denne nøkkelen, og det er troens hånd. Det er det eneste som kan—kan holde denne nøkkelen. Og hender holder ulike nøkler, og det kreves en troens hånd for det.

⁴¹ Nå, la oss for eksempel ta nøkkelen til kunnskap. Nå, en mann må, hvis han prøver å oppnå kunnskap, ser du, nå, det er en nøkkel til det. Det er en måte denne mannen må åpne seg opp. Han må være . . . for å få sine bøker og sin lærdom, og han kan ikke . . . ingen kan lære ham. De underviser ham kanskje, men han må lære. Og den eneste måten det kan gjøres på, er at han må ta tak i den nøkkelen, at noe der inne som avslører eller åp- . . . åpenbarer for ham kunnskapen som han søker.

⁴² Og det er folk som ønsker å prøve å spille et piano, og de . . . eller musikk. De vet ikke akkurat hvordan de gjør det, men de kunne gå dit og læreren kan ta leksjon etter leksjon, og de ville aldri lære det. De kan bare ikke få tak i nøkkelen til det mysteriet, hvordan rytmen og lydene fra tonene og så videre, harmonerer. Det kreves nøkkelen.

⁴³ Og matematikk, det er en nøkkel til matematikk, som du bare må få taket på. Jeg har sett menn som kunne ta fire rader med tall, og la fingrene sine, hver og en av fingrene sine på en rad med tall, og bare komme rett ned som *det*, med kanskje fem eller seks tall nedover, og sette svaret nederst. Teller fire rader om gangen, et sted fra en til ni. Vel, jeg har vanskelig for å regne ut én rad, hvis jeg ikke har nok fingre og tær å telle, for—for å regne ut av én rekke. Jeg kunne bare aldri finne den nøkkelen. Men, ser dere, noen har bare den nøkkelen til det, de vet hvordan de skal gjøre det.

⁴⁴ Og det er en nøkkel til kunnskap, en mann etter kunnskap. Det er en nøkkel til vitenskap, den vitenskapelige forskningen. Nå, det er, det er en stor nøkkel. Folk leter etter den nøkkelen.

⁴⁵ Slik som her for en stund siden, da de oppdaget atomet, og forsto at det fantes atomer, og så dannet atomene molekyler og så videre. Nå, de begynte å forske, noen trodde at om atomet holdt alt sammen, hvis atomet kunne snus rundt, ville det ta det som holder det og bryte det fra hverandre. Fordi, alt er holdt oppe av atomer, vi vet det. Nå, den stolpen holdes sammen av atomer. Du blir holdt sammen av atomer. Gresset, trærne, alt blir holdt sammen av atomer. Vel, hvis det atomet, som roterer i én retning, hvis det kan spaltes for å rotere i motsatt retning, så ville det forårsake ødeleggelse. Og, nå, store vitenskapsmenn trodde at det kunne gjøres, og de arbeidet og de arbeidet, og de

satt time etter time, og uke etter uke, år etter år, inntil de til slutt mestret det.

⁴⁶ Jeg tror det var, Thomas Edison, med lyset, at de sier at mannen hadde en visshet om at han kunne få elektrisitet til å lyse. Han er oppfinneren av lyspæren. Og han ville ikke engang legge seg om kvelden. Han tok et smørbrød i hånden og spiste måltidet sitt, og satt der og tenkte og arbeidet. Et sted langt bak i bakhodet hans, var det noe som fortalte ham at han kunne gjøre det. Hva er det? Det er en nøkkel som kan åpne opp veien.

⁴⁷ For ikke mange år siden, var det en—en mann som trodde at han hadde et talent for å skrive tegneserier. Han trodde han holdt nøkkelen i hånden. Og han ønsket . . . han dro . . . Han bodde i Kansas. Han gikk til redaktøren i den store avisen i Kansas City, og tok noe av arbeidet hans inn. Og redaktøren sa: “Sir, du har virkelig ikke det som skal til. Du, det er ingen vits å prøve, du—du kan ikke gjøre det.” Men det tilfredsstilte ham ikke. Han visste at han hadde det. Og han gikk tilbake igjen og igjen, prøvde, men han (redaktøren) avviste ham. Til slutt dro han til andre steder, og de avviste ham, og sa: “Mister, du har bare ikke det som skal til. Du kan ikke gjøre det.” Men likevel trodde han at han kunne gjøre det. Og det er slik, han har noe i hånden sin! Til slutt fikk han jobben med å skrive et lite manus for, jeg tror det var lederartikkelen eller noe for en menighet, en slags liten humorside for menigheten. Og han leide seg en liten garasje som var infisert med rotter eller mus, der musene løp over alt og alt mulig, over papirene hans, og han begynte å legge merke til særegenheten ved en bestemt liten mus. Det var der historien om Mikke Mus ble født. Nå er han mangemillionæren Walt Disney. Hvorfor? Han hadde noe i hånden sin, og han visste at han hadde det, han visste at han kunne gjøre det. Og det er slik alle store prestasjoner blir oppnådd. Når menn og kvinner har noe i sin hånd, så de vet at de kan gjøre det.

⁴⁸ Da polio rammet nasjonen. Og nå har vi alle fått påbud om å gå og få denne vaksinen, for å utrydde den. Da polio rammet . . . I går hørte jeg på en lege mens jeg kjørte nedover veien, en lege fra Louisville. Han sa: “For noen få år siden, da den store plagen rammet Louisville”, sa, “hvis menn hadde stått der jeg gjorde, og så femtisju respiratorer på en gang, og menn, kvinner, gutter og jenter, lammet med en sykdom som kalles ‘polio’, og det var ingenting som kunne gjøres med det.” Sa: “Jeg vil aldri se noe slikt igjen.”

⁴⁹ Men vitenskapen tenkte: “Hvis det finnes et slikt onde som polio, så finnes det uten tvil noe som kan motvirke det.” De kjempet, de stod på gatene med støvler, disse brannmennene, de rekte ut hatter, og de tryglet, de tigde, de gjorde alt mulig, prøvde å finne nøkkelen for å låse opp døren til friheten. Og, til slutt, fant en kristen gentleman ved navn Salk, vaksinen. Hvorfor? Det handlet om et onde, det handlet om en morder;

det var en nøkkel et sted, som kunne låse opp frihetens dør for menneskene igjen, og Salk-vaksinen var den store behandlingen. Åh, hva nøkkelen kan gjøre! Vaksinen ble produsert, og nå utryddes polioen med denne vaksinen, takket være en “utrettelig og utholdende innsats”, denne nøkkelen lå et sted. Det var noe som kunne vaksinere fra det, og de var fast bestemt på å finne det.

⁵⁰ Og hvis det er et slikt onde som polio, difteri, kopper, gul feber, stivkrampe, kjevesperre, og så videre, disse ondene, som vitenskapen har vært i stand til å kjempe mot, dag og natt, inntil de fant en vaksine for det, fordi det er ondt, det er en morder, hvor mye mer finnes det en nøkkel til frelse for et menneske som er i syndens fengsel? Det finnes en nøkkel til den døren, for å frigjøre mennesker fra det.

⁵¹ En nøkkel, vanligvis, når den dreier låsen rundt, og, når du finner en nøkkel, må den være til en skatt, noe som er verdifullt, ellers ville du ikke engang låst det inne. Hvis det ikke er verdt å låse inne, bare la det være. Men når det er verdt å låse inne! Så en nøkkel er vanligvis hintet til noe, eller veien å gå inn til noe som er verdifullt. Nøkkelen, det er det den er til, nå, den vil låse opp noe som er verdifullt.

⁵² Nå leser vi i Johannes det 10. kapitlet, Jesus sa: “Jeg er Døren til sauekveen. Jeg er Døren”, ikke *en* dør, “Døren, den eneste Døren. Jeg er Veien, den eneste Veien, Sannheten og Livet, og ingen kommer til Faderen uten ved Meg. Jeg er Døren til sauekveen og alle som kommer foran Meg, er fiender, tyver og røvere.” Han er Døren til sauekveen. Han er Døren til frelse.

⁵³ “Det er ikke gitt noe annet navn under Himmelen som dere må bli frelst ved, uten ved Jesu Kristi Navn.” Ingen menighet, ingen denominasjon, ingen trosbekjennelse, ingen doktriner av noe slag; kun ved Jesu Navn. Det er—det er Nøkkelen. Ikke rart Peter kunne bruke en av dem på Pinsefestens Dag! De ønsket å vite hvordan de skulle komme inn gjennom den Døren. Han brukte Nøkkelen. Og det er kun én Nøkkel, fordi det er kun én Dør. “Jeg er Døren.” Og Peter hadde Nøkkelen til Den. Og han sa: “Omvend dere, alle sammen, og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal motta Guds skatter.” Det er Nøkkelen til Døren, og Jesus er Døren.

Det er kun én Dør til helbredelse, og Jesus er den Døren.

⁵⁴ Det er kun én Dør til fred. Ja. “Min fred gir Jeg dere.” Han er den eneste Døren til ekte fred. Du tror kanskje du har fred. Du kan spare nok penger til å kjøpe hjemmet ditt, du kan spare nok penger til å skaffe barna dine klær, har mat å spise, og du kan ha oppnådd nok popularitet til å være populær blant folk. Men når du tar av deg skoene om kvelden og gjør deg klar til å legge deg, er det bare En Ting som kan gi deg fred. Det vil si, hvis du visste

at du kom til å dø den natten, så er det kun én Fred, og, det er, Jesus er Freden. Han er vår Fred.

⁵⁵ Han er vår Helbredelse. “Jeg er Herren din Gud som helbreder alle dine sykdommer.”

⁵⁶ Han er Døren til Himmelen. Og det er ingen annen dør eller noen annen vei enn gjennom Jesus Kristus. Han er Døren til Himmelen.

⁵⁷ Og nå er Jesus Døren til alle disse tingene, og troen er nøkkelen som åpner opp Døren. Nå, hvis Jesus er Døren til alle disse Guds løfter, låser troen på Hans fullbrakte verk opp enhver dør til enhver skatt som er på innsiden av Guds Rike. Ser dere det? Nøkkelen er . . . Troen er nøkkelen som låser opp ethvert løfte Han gir. Troens nøkkel gjør det, troen på Hans fullbrakte verk. Det er disse nøklene vi snakker om.

⁵⁸ Nå i Hebreerne, det 11. kapitlet, jeg har skrevet ned en hel rekke av dem her, om disse trosheltene. Det var nøkkelen, til— til Døren, som stoppet løvenes gap. Det var nøkkelen, troen, som låste opp fengslene. Det var troen, troens nøkkel, som slokket sterk ild, unnslopp sverdets egg, brakte de døde tilbake til livet igjen. Det var tro, trosnøkkelen på den levende Gud. Den hånden, den mannen, den kvinnen, som kan ta troens nøkkel, de kan åpne opp ethvert løfte Gud ga. Men hvis du ikke har den nøkkelen, bare famler du, du vil aldri låse det opp. Du vil stange imot det, fordi denne nøkkelen . . .

⁵⁹ En hvilken som helst korrekt laget nøkkel har tapper på innsiden av låsen, og det kreves en bestemt form, en bestemt utforming av nøklene for å dreie disse tappene. Og bare en liten tapp på feil sted, vil rote til alt sammen.

⁶⁰ Derfor tror jeg på det fulle Evangeliet, ethvert Guds Ord, som forløser Guds kraft, som gir Hans velsignelser til folket. Det er nøkkelen til Døren, som låser Den opp. Åh, de store heltene, disse profetene og store menn i Bibelen, som hadde den nøkkelen! Det er grunnen til at de kunne stoppe løvenes gap, slokke sterk ild, unnslipe sverdets egg, bringe de døde tilbake til livet igjen, og gjøre alle slags mirakler, fordi de hadde den nøkkelen, og de visste at den virket, fordi det var en Bibel-født nøkkel.

⁶¹ Nå, hvis jeg famler med en trosbekjennelses-nøkkel, så vet jeg ikke hva den vil gjøre. Hvis de sier “menigheten min lærer *dette*”, så er jeg usikker på det.

⁶² Men når Bibelen lærer det, og jeg holder trosnøkkelen i hånden min, eller i hjertet mitt, som sier “det er Guds Ord”, så vil det slokke sterk ild, det vil åpne opp helbredelse for de syke, det vil åpne opp frelse for de fortapte. Jeg må komme til Døren, alt er i Hans Navn. “Hva enn dere gjør i ord eller gjerning, gjør det alt sammen i Hans Navn.” Å vite at nøkkelen som du har, er tro, fordi det er en Bibel-laget nøkkel. Nå, hvis det er en trosbekjennelses-nøkkel, denominell nøkkel, så vet jeg ikke hva den vil gjøre. Men

hvis det er en bibelsk nøkkel, vil den låse opp, fordi Gud sa det. Nå, åh, ikke rart de kunne slokke sterk ild, og så videre, de hadde nøkkelen.

⁶³ Guds første nikk til en av disse profetene, og ingenting kunne stoppe dem. Han trengte ikke å gjøre det Han gjør med meg noen ganger, hamre på det igjen og igjen, og kanskje dere (jeg håper ikke det), men sier stadig til meg: “Gå og gjør dette”, og så vil du snuble i vei: “Gå så og gjør *dette*”, og “Gå tilbake og gjør det igjen, du gjorde det ikke riktig”. Bare ett lite nikk! Bare, de kunne bare føle Ånden fortelle dem: “Det er tingen å gjøre”, og ingenting kunne stoppe dem. Broder, de—de—de stoppet løvenes gap, de unnslopp sverdets egg, de slokket ild, de gjorde alt mulig. Bare ett lite nikk fra Gud, fordi de holdt nøkkelen i hånden, den store troen! De gjorde ting for Gud fordi ingenting kunne stoppe dem. Åh, hvor herlig!

⁶⁴ Slik som den unge mannen en gang kom bort til en gammel broder, som var en gudfryktig, gammel mann, en gammel Guds profet. Og han hørte den mannen hele tiden vitne, fortalte hele tiden om Guds godhet, og hvordan Gud var, og hva Kristus var, og bare snakket om det hele tiden. Til slutt, skulle denne unge mannen bli ordinert i tjenesten, så han kom opp til denne bestemte gamle vismannen, og han sa til ham: “Sir, jeg ønsker å stille deg et spørsmål.”

Han sa: “Spør i vei, unge mann.”

⁶⁵ Han sa: “Betyr Kristus virkelig like mye for deg som du sier Det gjør?”

⁶⁶ Han sa: “Han betyr mer for meg enn det jeg noen gang kunne ha pust til å uttrykke!” Der har du det. Hva var det? Han hadde funnet nøkkelen.

⁶⁷ Den unge mannen sa, til det: “Hvis du hevder disse tingene, og du sier til meg at de er like virkelige som deg, da ønsker jeg å kjenne den samme Jesus, i den samme virkeligheten.” Hva var det? Han visste at den gamle mannen hadde tak i en nøkkel, så han kunne låse opp og kunne låse igjen.

⁶⁸ Du vet, en nøkkel som låser, låser opp, også. Ser du? Du kan løse eller binde. Det er riktig. Den samme nøkkelen som låser, låser opp. Nøkkelen som låser opp, kan låse igjen. Og det er helt riktig, ser du, fordi den virker begge veier. Hvor sørgelig det er at menigheten har mistet sin visjon om det! For en trist ting det var da menigheten solgte seg til trosbekjennelser, slik vi har gjort i dag, og nå kalles de til forening.

⁶⁹ Vi har sett hvor det store romerske hierarkiet og dem kommer til å møtes nå, de kommer til å forandre noen programmer. Jeg tenkte at de ikke forandret det; men de kommer til å gjøre det, uansett, gir hver prest makten til en pave, og—og hvor enn han er, og så videre. Hvor sørgelig, at menigheten solgte seg til dogmer i stedet for Ordet. Ser du? Det er der de har lagt igjen nøkkelen,

akkurat der. Det er grunnen til at de store miraklene og tegnene ikke blir gjort iblant folket i dag, som det pleide å være, de har mistet nøkkelen! Ja, de kjenner Døren, de vet at Døren er der, men det neste er nøkkelen til å åpne Døren. Skattene er bak Døren. De er låst inne, ute av syne, for den vantro. Men den troende, som har tro og kan ta troens nøkkel, kan låse opp disse Dørene. Ja, sir.

⁷⁰ En gang her for noen år siden, var det en misjonærbroder, og han følte at han hadde et kall til Afrika. Han var en ung kar; en kone og to barn, veldig pene, de unge jentene, på rundt syv eller åtte år gamle. Og denne unge karen kunne ikke komme bort fra det. Han var en—en forkynner, han hadde en fin menighet på landet. Men han kunne bare ikke komme bort fra det kallet, han “måtte dra til Afrika”. Og han ba, dag og natt. Han ønsket ikke å dra. Og Gud fortsatte å tale til ham: “Du må dra!” Og til slutt kom han til et avgjørende vendepunkt, hvor han—han måtte dra!

⁷¹ Så han gikk til misjonskomiteen i menigheten sin, og han sa: “Gud har kalt meg til misjonsfelt langt inn i junglene i—i Rhodesia.” Og i denne jungelen er det befengt med malaria, med feber og med den varme solen, pest og spedalskhet, og alle slags sykdommer inne i denne jungelen, hvor han skulle gjøre . . . tilbringe resten av livet sitt. Solgte hjemmet sitt og alt han eide. Så misjonskomiteen ønsket å teste ham, og de sa: “Er du sikker nå?”

Han sa: “Jeg er helt sikker.”

⁷² De sa til ham: “Sir, har du tenkt på det på denne måten, at du har to vakre, små jenter, og du har en—en nydelig, ung kone, og hvis du bare . . . Hvorfor drar du ikke bare bort og ser hvordan det er og så komme tilbake?”

⁷³ Han sa: “Nei, Herren sa det til meg. Åh, det er så virkelig!” Han sa: “Herren kalte meg. Og jeg—jeg ønsker ikke å forlate hjemmet mitt, jeg ønsker ikke å forlate menigheten min og folket mitt, men Herren kalte meg ut dit i den jungelen.”

⁷⁴ Og han sa: “Sir, er du klar over at de små jentene dine kunne få gul feber eller svartvannsfieber, og dø over natten?” Og han refererte til forskjellige mennesker som hadde mistet barna sine, de små, ved å ta dem med inn dit, med sykdommer som de ikke hadde noen vaksiner mot. Og sa: “Tenk på spedalskhet, på din vakre kone og dine to små jenter med spedalskhet, og den varme solen og slikt du må finne deg i.” Sa: “Er du ikke redd, og faren ved å ta dine barn og kone til et slikt sted?”

⁷⁵ Og misjonæren sto der, den unge karen, og tårene begynte å renne nedover kinnene hans, han snudde seg rundt, han sa: “Mine brødre! Mitt syn på Guds kall”, han sa, “hvis Gud har kalt meg til Afrika, er mine barn og familie tryggere i Afrika enn noe annet sted i verden.” Amen. Hva var det? Han hadde nøkkelen til sitt kall, han hadde tro på det han snakket om. Åh,

tenkte jeg, for et modig svar! Da jeg hørte det første gang, hoppet hjertet mitt. Ser du: “Hvis Gud har kalt meg til Afrika, mine barn blant spedalskhet og pest og alt annet, er de tryggere der enn noe annet sted på jordens overflate.” Han hadde nøkkelen. Det er det som trengs.

⁷⁶ Når du har nøkkelen, er det ingen frykt, det er ingen tvil, det er ingen spørsmål. Du trenger ikke spørre noen andre om det, du vet nøyaktig. Du har det i hendene dine, du vet hva du skal gjøre. Amen. Du ser kjensgjerningene i øynene, du vet at døren kommer til å åpne seg. Du har sjekket tappene, og du vet at det er nøyaktig det rette, døren kommer til å åpne seg når du skyver nøkkelen inn i den.

⁷⁷ Åh, om menigheten bare eide nøklene! Hvis menigheten bare eide denne troens nøkkel, kunne vi låse opp en hvilken som helst dør, enhver sykdom, enhver plage, et hvilket som helst tilfelle. Den kunne bli låst opp for oss hvis vi bare kunne eie denne nøkkelen. Denne mannen hadde nøkkelen til sitt kall.

⁷⁸ Tillat meg å gi et personlig vitnesbyrd. Jeg husker for omtrent femten, sytten år siden nå, omtrent, da Herren sa til meg der nede ved elven, da Han kom ned i Ildstøtten, som dere ser bildet av, og Han talte til meg, og Han sa: “Du skal bringe dette Budskapet til hele verden.”

Og jeg husker på Greens Mill da Han talte til meg.

⁷⁹ Og jeg gikk og fortalte pastoren, og han fortalte meg, sa: “Billy, hva spiste du den kvelden? Du hadde et mareritt.” Han sa: “Gå tilbake til jobben din. Du jobber i Public Service Company, har en god jobb, dra tilbake og ta deg av oppgavene dine—dine, sønn.” Sa: “Du hadde et mareritt. Du spiste noe.” Det brakte meg ikke ut av fatning i det hele tatt!

⁸⁰ Da jeg begynte med helbredelsesmøtene, mange av dere husker Budskapet mitt den morgenen, *Da David gikk for å møte Goliat*, som jeg talte om.

⁸¹ Og de fortalte meg, han sa: “I den moderne vitenskapens tid, når vi har all slags medisinsk forskning, når vi har de beste legene, når menigheten for lengst har glemt Guddommelig helbredelse og slikt fra mange, mange år tilbake, hvordan skal du møte en slik stor kjempe? Hvordan skal du gå ut og møte metodistene, baptistene, presbyterianerne og så videre, og til og med pinsevennene, som har glemt det for lenge siden, og gått inn i læresetningene sine? Hvordan skal du møte, uten noen denominasjon eller noe annet til å støtte deg? Hva skal du gjøre, Bill?” På en eller annen måte, forstyrret det meg ikke det minste, for jeg holdt en nøkkel i hånden min! Jeg sa . . . De sa: “Ingen vil tro deg. Du vil ikke være i stand til å gjøre det. Ingen vil tro deg.”

⁸² Jeg sa: “Det bryr meg ikke. Det er én ting som er sikkert; Gud kalte meg, og jeg må gå fordi Gud kalte meg.” Jeg holdt nøkkelen. Han hadde kalt meg, Han hadde vist meg, Han hadde fortalt meg,

og jeg så Hans Nærvær da Han ga meg oppdraget, og nøkkelen var der!

83 Pastoren sa: “Med en grunnskole-utdannelse, og du kommer til å forkynne og be foran konger og monarker!”

Jeg sa: “Det er i henhold til Hans Ord!”

84 Omtrent på denne tiden i fjor, eller en uke eller to før, da jeg hadde kommet til menigheten her og fortalt dere at Herren Gud hadde gitt meg en visjon, om å ta en jakttur, og et—et bestemt dyr jeg skulle finne, som skulle ha førti-to-tommers horn på seg. Og på vei tilbake fra å få dette dyret (hvor det ville ligge, stillingen det ville være i), på veien tilbake skulle jeg drepe en silver-tip grizzlybjørn. Og jeg dro til dette bestemte området, og jeg snakket med mannen, og han sa: “Jeg vet ikke om noe dyr som ser slik ut. Og når det gjelder grizzlybjørner, så har jeg aldri sett en.”

Jeg sa: “Men den må være her et eller annet sted.”

85 Så sa han: “Vi drar ikke engang inn i bjørne-området. Vi drar opp etter sauer, langt over tregrensen.” Vel, jeg slo følge med ham.

86 Og den andre dagen ute, akkurat på det stedet, nøyaktig der Herren hadde sagt, der lå dyret. Så da jeg gikk og felte dyret, og mens vi tok bort skinnen og hornene og så videre, sa han: “Jeg ønsker å spørre deg om noe. Du fortalte meg, for tre dager siden, da vi forlot leiren, at etter at du hadde skutt dette bestemte dyret, at du på veien tilbake ‘kom til å drepe en silvertip grizzlybjørn.’”

Jeg sa: “Det er SÅ SIER HERREN!”

87 Sa: “Jeg tviler ikke”, sa han, “fordi broren min hadde epilepsi, og du hadde aldri sett ham i ditt liv, da du var her oppe en gang, og du fortalte meg at den gutten ville bli helbredet når jeg gjorde en bestemt ting. Og det ble han.” Han sa: “Nå, men, broder Branham, jeg ønsker å spørre deg”, han sa, “jeg kan se hele veien nedover det fjellet til der tregrensen er, der hestene står. Og det er ingenting der. Det er ikke et gresstrå, det er ikke en stein, det er ikke noe.” Karibu-mose, som er omtrent to tommer høy, over tregrensene, en mile eller mer over tregrensen. Sa: “Hvor skal bjørnen være?”

88 Jeg sa: “Gud er Jehova-jireh. Hvis Han har fortalt meg at det vil være en bjørn der, vil det være en der.”

89 Nedover fjellet, omtrent hver gang vi kommer en halv mile eller så, nærmere, sa han: “Broder Branham, på tide at bjørnen kommer til syne.”

Jeg sa: “Vær ikke bekymret, den vil være her.”

90 Og da vi nesten var omtrent fem hundre yard fra der hestene var, måtte vi hvile igjen med de tunge hornene og slikt på ryggen. Og han så seg rundt igjen, og jeg så på ansiktet hans mens han

så på meg, som om han undret seg nede i hjertet sitt. Ser du, han hadde *håpet* den ville være der, men han hadde ikke nøkkelen.

⁹¹ Men på en eller annen måte, ved Guds nåde, har Han aldri sviktet meg. Da Han fortalte meg at det ville være en silver-tip der, hadde jeg nøkkelen. Jeg tvilte ikke det minste på det, ikke det minste. Jeg snudde meg mot ham, og jeg sa: “Bud, den vil være der.” Og akkurat da jeg snudde meg, var bjørnen der [Tomt område på lydbåndet—Red.] sto rett over oss, omtrent en halv mile.

⁹² Han tok på seg brillene, han sa: “Billy, så hjelpe meg, det er en stor silver-tip!”

⁹³ Ser dere, nøkkelen, en visjon, Herrens Ord, det er ingenting som kan forandre Det eller stoppe Det. Det menigheten trenger i kveld, er ikke en utdannelse. Det menigheten trenger i kveld, er ikke en denominasjon. Det menigheten trenger i kveld, er ikke læresetning. Det menigheten trenger i kveld, er nøkkelen til Skriften, Døren. Og, Kristus er Døren, og Han er Ordet. Tro på den levende Guds Ord låser opp hver eneste dør.

Gud, gi oss nøkkelen. Gi oss nøkkelen.

⁹⁴ Hebreerne, det 12. kapitlet, sier: “Siden vi er omgitt av en så stor sky av vitner, la oss legge av enhver byrde, og vantroen som så lett fanger oss.” Det står “synd”, og *synd* er “vantro”. Ser dere? Bare én synd, det er vantro.

⁹⁵ Og *synd* betyr “å bomme på målet”. Det er som når du skyter, og du bommer på målet, du bør justere geværet ditt, ser du, fordi det er noe galt. Du bommet på målet. Ser du, kom tilbake og prøv på nytt. Ser du? Det betyr å vende seg om, du har bommet på målet. Når du ønsker å være en kristen, og du går og blir medlem av menigheten, da har du bommet på målet. Når du ønsker å være en kristen, og du har blitt stenket i navnet til “Faderen, Sønnen, Den Hellige Ånd”, så har du bommet på målet. Bør komme tilbake. Du vil ikke treffe målet. Du vil gå deg vill, så sikkert som bare det. Det er bare én Ting som kan holde deg på fullkommen linje, det er Skriften, Bibelen, Ordet. For både himler og jord skal forgå, men Guds Ord vil aldri forgå.

⁹⁶ Så, hold på nøkkelen, tro på Ordet! Og med all din tro som du har, og uten et fnugg av tvil, kan du låse opp enhver dør som står mellom deg og velsignelsen som Gud har for deg. Må Gud hjelpe oss å få nøklene, er min bønn. La oss bøye våre hoder nå for en bønn.

⁹⁷ Vår Himmelske Far, vi takker Deg i kveld for at Du har gitt oss en nøkkel til å låse opp frelsen for oss. Jeg—jeg takker Deg for det, Herre, for at vi er frelst, og for nøkkelen som vi har vært i stand til å bruke så langt. Men, Gud, gi oss tro, at hvert eneste av disse Ordene som er skrevet i Din Bok er små tapper, og når denne Nøkkelen kalt Jesus . . . denne Døren, mener jeg, kalt Jesus; og nøkkelen, kalt tro, berører ethvert Ord, låser den det opp. Den

beveger den lille tappen ned, og vi kan tre inn i den velsignelsen. Himmelske Far, gi oss nøklene, så vi kan være i stand til å ha tro på Guds løfter, slik at vår tro ikke må svikte, slik at vi kan være i stand til å være en tjeneste for Deg og for de som vi har fellesskap med.

⁹⁸ Tilgi enhver synd fra vår vantro, Herre, og hjelp oss å være Dine. Vi kommer nå til nattverdsbordet, og jeg ber, Himmelske Far, at Du vil tilgi oss alle våre overtredelser, slik at vi kan være i stand til å komme inn i fellesskapets glede rundt Guds bord. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

⁹⁹ Min broder, søster, hvis du har nøkkelen til Riket, nøkkelen til Døren, nøkkelen til frelse, må Gud hjelpe deg til å åpne dørene og la Jesus komme inn. La Ham gi deg de tingene som du ønsker så—så mye.

¹⁰⁰ Nå, bare et øyeblikk før vi begynner å lese om nattverd, jeg ønsker å si en ting fordi det er om nattverd. Og når vi kommer til dette alteret, er det bare én vei å komme, det er, hvis vi holder troens nøkkel i våre hender, som lar oss vite at våre synder er tilgitt. Og hvis vi ikke har den nøkkelen til å låse opp den Døren, så våre synder er tilgitt, har vi ikke noe å gjøre ved Herrens bord. Fordi, den som spiser og drikker uverdigg, spiser og drikker dom over seg selv, fordi han ikke skjelner Herrens legeme. Nå, det er sant.

¹⁰¹ Jeg antar at vi alle vet at det er den Nasjonale Nattverdsdagen i dag. Dette er dagen da alle menigheter tar nattverd. Det er den Nasjonale Nattverdsdagen over hele landet. Og jeg tenkte at det ville være passende å si et ord eller to om nattverden før vi tok den, mens pastoren, om han vil, gjør klar Skriftstedene for lesningen om ordningen ved Herrens bord. Nå, denne nattverden . . . Nå, jeg skal ikke bruke mer enn bare rundt ti minutter.

¹⁰² Denne nattverden som vi er i ferd med å ta, har vært gjenstand for mer strid enn noen annen doktrine i Bibelen. Det var deres . . . noe av det første det var uenighet om i den første menighet. Og i dag ville protestantene, av episkopalere og metodister, og mange av de protestantiske kirkene, gjerne ha tatt imot katolsk, romersk-katolsk doktrine, hvis de kunne komme over den lille hindringen med nattverden. Men de aksepterer at presten kan gifte seg og være i tjeneste. Den katolske kirke aksepterte det, flere ganger på sine konferanser og møter. De ble enige om det. Og de enes om ulike bønner, og så videre, den protestantiske kirke aksepterer det. Og katekismene og så videre, det lille alteret her og der, og Den katolske kirke er villig til å gjøre det. Men da det kom til nattverden, feilet de der. Alle som noen gang har lest historie, vet det. Men, selvfølgelig, etter min tankegang, måtte de gått bort fra mye, før jeg—jeg kunne akseptert det, ser dere, fordi det er ikke Bibelen.

103 Men jeg vil at dere skal si én ting til Den katolske kirke. Vet du at Den katolske kirken i begynnelsen var den apostoliske pinsemenigheten? Ja visst var den det! Det var menighetens første begynnelse. Og dere ser hvor de—hvor de endte opp, de tok stadig bort Ordet og sprøytet inn en dogme.

104 Og hvis pinsemenigheten skulle eksistere hundre år til, ville den være lenger unna Bibelen enn Den katolske kirken er i dag, ut fra den veien den går nå.

105 Det tok Den katolske kirke flere hundre år å komme bort fra Det, tre hundre år, fra den første menighet til organiseringen av Den romersk-katolske kirke, som de startet. Og de har tatt, hentet inn store embetsmenn og slikt, og de kuttet ut *dette* og satt inn *dette*, og tatt ut *dette* og satt opp *det*, og tatt ned hedenske avguder og satt opp kristne statuer, og så videre, og bare gått på kompromiss med Det inntil de utviklet seg til det de har nå, Den romersk-katolske kirke.

106 Og den protestantiske pinsemenigheten, fra de—de femti årene den har eksistert, og hvor den har falt fra der den startet, den vil være i en verre tilstand enn Den katolske kirke, om hundre år fra nå. Det er riktig. Det er store ord å si, men bare se hvor de har falt fra. De gikk rett inn i organisasjonen, de gikk rett inn på kompromiss med *dette* og *det*, og alt annet. Og der går de, ser dere, går rett tilbake.

107 Men, *nattverd*, det kalles “Herrens nattverd”. Nå, mange mennesker, de ønsker å ta den på morgenen. Det står ikke i Bibelen at det var Hans *frokost*. Og hvordan disse menneskene i dag, hvordan de fremdeles kan si “Herrens nattverd”, og de gjør det ikke. De har kuttet ut *nattverd*, og utelatt det, og kalt det “middag”, det er tøv. Nattverd!

108 Nå, alltid en strid på Bibelens tid, det var en strid allerede da. Folket misforsto Herrens nattverd. Da de kom til bordet, sa Paulus til korinterne: de kom og drakk seg fulle ved Herrens bord. Ser dere, det ble misforstått allerede da. Han sa: “Hvis dere ønsker å spise, så spis hjemme.”

109 Og en annen ting, det ble misforstått, hva det var. Syndere, og mennesker som levde i synd, kom og tok nattverden. Og det ble misforstått. En mann som levde med sin mor, fostermor, og menigheten hadde fortalt ham om det; tok fortsatt nattverd ved bordet.

110 Og det var splid blant dem, og de tok fremdeles nattverd. Han sa: “Jeg har fått høre at dere vandrer som resten av hedningene. Og det er—det er uenigheter blant dere, som det er spesielt i—i Kefas sitt hus og så videre.” Sa: “Dere vandrer som resten av hedningene.” Ser dere, det ble misforstått.

111 Nattverden har alltid blitt misforstått. Nå, jeg kunne fortsatt med det i timevis, men vi skal ha nattverd og fotvask. Nå har de ganske enkelt utelatt fotvask helt, men bare noen få av

denominasjonene. Mange av pinsevennene har gått fullstendig bort fra det. Ser dere? Og det er fremdeles i Bibelen, akkurat slik det ble skrevet. Ser dere?

¹¹² Nå, Roma kaller det ikke “nattverd”. De kaller det “messe, det er en hellig messe”. De tar ikke nattverd, de tar en messe. Det er en messe, og en messe tar sannelig den virkelige betydningen bort fra nattverden. En *messe* betyr “å håpe”. De tar en messe, og håper (at ved å gjøre dette i messen) at Gud vil tilgi dem syndene deres, ved å ta “Kristi legeme bokstavelig talt, som presten forvandler til Kristi Legeme og Blod”, tar det, og håper at Gud vil utelate deres synder ved å gjøre det. Det er en messe.

¹¹³ Protestantene kaller det “nattverd”. Nattverd betyr “takkefest”. Som protestantene . . . Katolikkene tar en messe, i messen og håper at Gud tilgir dem deres onde handlinger. Protestantene tar den med takksigelse for det som allerede er gjort i fellesskapet med Gud; kommuniserer med Ham, at det allerede er gjort. Katolikkene håper at det er gjort; protestantene sier at det allerede er gjort. Katolikkene lurer på om hans synder er tilgitt; protestanten bekjenner at de er tilgitt, at han er fri. Og nattverd er fellesskap med Gud. Og disse elementene som vi tar, ikke i *håp* om at våre synder er tilgitt, men de *er* tilgitt. Fordi det . . . Den ene er håp; og den andre er tro. En håper at han har rett; og den andre vet at han har rett. Ser dere? Den andre, en håper, fordi han ikke vet hvor han står; den andre vet at han har rett, fordi han vet hva Gud sa. Slik er det. Det er forskjellen. Så, når du bare håper, vær forsiktig; men når du vet, så gå videre. Ser du, da er du i samfunn med Gud. Protestanten er, han sier at han er tilgitt, og han vet det; katolikken har messe, håper at han vil bli tilgitt. Det er akkurat som dette: den ene er en tigger, og håper at alt er i orden, ser dere; den andre er en tigger som takker for det som allerede har blitt gjort. De er begge tiggere. Men den ene ber, og håper han vil få det; den andre tiggeren vet at han har fått det, og takket Ham for å ha gitt det til ham. Nå, der er forskjellen. Det er nattverd. Ja, sir. En håper at han er tilgitt; den andre vet at han er tilgitt, og takker for det.

¹¹⁴ Så, nattverd er for kristne som er født på ny av Guds Ånd. Og *født på ny* betyr ikke nødvendigvis at du har fått Den Hellige Ånd. Husk det nå. Nå, mange lærer det. “Jeg kjenner ingen som underviser det på denne måten”, som gamle broder Arganbright sa den kvelden fra talerstolen her, ser dere. Men, ny fødsel er ikke dåpen i Den Hellige Ånd. Skriften bekrefter ikke det, jeg tror ikke det, ser dere, slik jeg ser det. Ser dere? Jeg tror at du er født på ny . . .

¹¹⁵ Og det er grunnen til at jeg bruker ordet dåp i Jesu Kristi Navn, men ikke til gjenfødelse. Nå, pinsevennene, Forente Pinsevenner, doper i Jesu Kristi Navn til gjenfødelse. Jeg tror ikke på det. Og de kan gjøre det hvis de vil. Men jeg tror at Peter sa: “Omvend dere”, først. Vann tilgir ikke synder.

Kristi Menighet forkynner det på den måten. Men jeg tror at omvendelse, gudelig sorg; *omvende seg* betyr “snu deg rundt, gå tilbake”, du bommet på målet, “begynn på nytt igjen.” Gjør det først! Og dåpen din i vann er bare en ytre bekjennelse på noe som har skjedd på innsiden av deg, at du har tatt imot Kristus som din Frelser.

116 Jeg antar at det bare er menigheten her i kveld, så langt jeg vet, jeg er ikke her nok til å vite hvem som kommer eller ikke. Jeg fikk litt kritikk her for ikke lenge siden, for å ha døpt en mann her i bassenget, en gammel kar. Og jeg dro til ham, han var en god, gammel mann. Jeg fikk privilegiet av å lede hele familien hans til Kristus, alle sammen kristne. Denne gamle mannen var en fin, gammel mann, og jeg likte ham, så jeg gikk til ham og jeg sa til ham: “Pappa, hvorfor blir du ikke en kristen?” Han elsker meg.

117 Han sa: “Broder Branham, jeg vil bli en kristen når jeg kan bli god nok.”

118 Jeg sa: “Jeg skal si deg hva du skal gjøre, Pappa. Søk overalt til du finner hvor du kan bli god nok, så fortell meg hvor det stedet er, jeg ønsker å gå dit, også.” Jeg sa: “Kristus kom ikke for å frelse gode mennesker. Han kom for å frelse dårlige mennesker.” Når du tror du er god, så kom Han ikke for å frelse deg. Han kom for å frelse dem som Han vet er onde. Ser du? Kristus døde for å frelse syndere. Ser du? Og jeg sa: “Pappa, det er en linje rett her.”

Han sa: “Vel, jeg røyker disse sigarettene.”

Jeg sa: “Jeg skal ikke engang snakke om dem.”

Han sa: “Jeg har prøvd å gi dem opp, broder Branham.”

Jeg sa: “Ja vel, vi skal ikke snakke om sigaretter.”

Han sa: “Vel, når jeg kan . . .”

119 Jeg sa: “Ikke—ikke si noe mer om dem, glem dem. Jeg ønsker å stille deg et spørsmål.”

Han sa: “Ja vel, hva er det?”

Jeg sa: “Tror du at det finnes en Gud?”

120 Sa: “Ja visst, tror jeg det.” Sa: “Jeg tror det like sterkt som deg, antar jeg, broder Branham.”

121 Jeg sa: “Tror du at den samme Gud forandret Sin skikkelse og ble kjød og tok bolig iblant oss i personen Jesus Kristus, for å frelse mennesket?”

Han sa: “Ja, jeg tror det.”

“Og Han døde for å frelse syndere som du er, og som jeg er?”
Ser du?

“Ja, jeg tror det.”

122 Jeg sa: “Nå, det er akkurat som dette. Vi er alle i en stor bygning her borte, og vi er i fengsel, og jeg kan ikke stå over i dette hjørnet og si ‘*dette* vil hjelpe meg å komme ut av fengselet’, jeg står over i det hjørnet og sier at ‘*det* vil hjelpe meg å komme ut av fengselet’, vi er alle i samme tilstand. Og ethvert menneske som ble født i denne verden, ble født i synd, formet i urettferdighet, kom til verden og talte løgner. Han er en frafallen, til å begynne med.”

123 Noen spurte her om dagen, han sa: “Broder Branham, hvis . . . ville det være noen forskjell mellom Adam og Eva, og barna deres i dag, hvis de alle var nakne og gikk i . . . Ville—ville kroppene deres være like?”

124 Jeg sa: “Nei, sir.” Vi kom hjem fra ekornjakt, broder Fred og jeg, og en rekke andre. Jeg sa: “Nei, de ville ikke være like.”

125 Sa: “Mener du at Eva ikke ville være en kvinne som hennes døtre, og Adam ikke ville være en mann som sine sønner?”

Jeg sa: “I mange henseender, men ikke i alle fysiske henseender.”

Han sa: “Hva ville være forskjellen?”

126 Jeg sa: “De ville ikke ha noen navle. De ble skapt. Riktig. De var ikke knyttet til noe.”

127 Så lenge denne finnes på alt som er født i denne verden, viser det at det er en frafallen, til å begynne med. Det er riktig. Jeg sa: “Ja visst, det er en forskjell. De ville ikke ha noen navle. De var ikke knyttet til noen hunner, for å komme hit.” Ser du, Gud skapte dem.

128 Nå, jeg sa: “Jeg ønsker å si noe. Alle mennesker i dette fengselet, hvem er hellig? Hvem er det som ikke ble født ved sex? Hvem er den som kan hjelpe den andre, uansett hva han er? Vi er alle i dette samme fengselet. Men Gud gjorde Seg Selv til en av Sine skapninger og kom utenom sex, gjennom det hellige Blodet som Han skapte Selv, og gjennom det Blodet gjenløste Han oss.” Jeg sa: “Tror du på det, Pappa?”

Han sa: “Jeg tror det.”

129 Jeg sa: “Kristus døde for dårlige mennesker som deg. Nå, det er bare én måte å gjøre det på. Det er ingenting du kan gjøre. Han tilbyr deg det. Du kan ikke gjøre deg fortjent til det. Du kan ikke gjøre noe for å få det. Han bare gir det til deg. Vil du ta imot det Han gjorde for deg, så du slipper å komme til helvete?”

130 Han sa: “Jeg vil gjøre det.” Han sa: “Men hvis jeg bare kunne bli kvitt disse sigarettene.”

131 Jeg sa: “Sigarettene vil ordne seg av seg selv. Du bare . . . Jeg spør deg ikke. Jeg er ikke en legalist. Jeg tror på nåde. ‘Og alle Faderen har gitt Meg, vil komme til Meg.’” Jeg sa: “Hvis du tror det av hele ditt hjerte!”

Han sa: "Av hele mitt hjerte, tror jeg det."

¹³² "Vil du da ta imot det på det grunnlaget, at du ikke er verdig til det, men Han er den Ene som er verdig? Ikke se på deg selv; se på Ham, for du kan ikke gjøre noe for deg selv. Se på den Ene som gjorde noe for deg. Hva med Ham?"

"Åh", sa han, "Han er verdig."

Jeg sa: "Slik er det, så ta imot det Han gir deg."

Han sa: "Det gjør jeg."

¹³³ Og jeg døpte ham i Jesu Kristi Navn. Og han går ut herfra og tenner på en sigarett.

¹³⁴ For noen uker siden var jeg nede på hjemstedet hans. Jeg så en visjon en natt, av et eviggrønt tre som ble hugget ned, snudd opp ned. Jeg så planker spikret på det. Rett ved siden av den siste planken var det en bemerkelsesverdige planke. Og nede under planken, rett ned mot enden, pekende ut som *dette*, var treet knekt akkurat der. Og en Røst sa: "Det skulle ha vært deg", eller, "Det ville ha vært deg." Og Pappa Cox falt, knuste ryggen *her*. Og så neste morgen brakte de sigarettene hans til ham da han var i sengen, lysten hadde forlatt ham. Flere uker siden! Han har ikke smakt en, ønsker ikke engang en eller noe annet. Ser dere? Og jeg så ham for en stund siden, da hendene hans var helt brune, for noen uker siden, av sigaretter, og nå kan han ikke engang holde ut at noen er i nærheten av ham. Sett de første tingene først! Ikke prøv å bli å god; du er dårlig til å begynne med, og ingenting du kan gjøre. Det er en skillelinje, og alle mennesker er på den siden.

¹³⁵ Nå, da jeg ble født i denne verden, var det i et hellig ekteskap, mellom min far og mor; i morslivet hennes var et egg, i min fars kjertler var det en blodcelle. Livet mitt består av den blodcellen (ikke av min mors egg), av min fars blodcelle. Og da blodcellen kom til sin rette plass for å møte egget, da den gjorde det, befalte Gud naturen å gi meg en kropp. Og så da jeg ble født inn i menneskeslekten, ble jeg gitt en mulighet til å—å bli en intelligent person slik mennesker er, hvor jeg kunne kjøre bil, eller jeg kunne gjøre ting som mennesker gjør, gå, snakke, kjøre bil og så videre. Jeg ble gitt det, fordi jeg ble født inn i den menneskelige familien, og gitt intelligensens evne til å være et menneske.

¹³⁶ Nå, da jeg ble født inn i Guds familie, kom jeg ved Blodet, Blodet ga meg Liv. Og så etter at jeg ble levende i Kristus, døpte Han meg med Den Hellige Ånd og kraft, for å være en Guds sønn. Nå, akkurat som jeg kunne gå, snakke som et menneske, kjøre bilen min som et menneske, nå når jeg mottar Den Hellige Ånd, får jeg kraft til å kaste ut djevler, til å tale i nye tunger, forkynne Evangeliet, helbrede de syke. Jeg er døpt! Ikke født; men døpt!

De var samlet på den øvre sal,
Alle ba i Hans Navn,

De ble døpt med Den Hellige Ånd,
Og kraft til tjeneste kom.

¹³⁷ Amen. Du tror til Evig Liv, og er født på ny ved din tro. Jesus sa i Johannes 5,24: “Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig liv”, ikke Den Hellige Ånd, har bare evig liv. Han er født inn i Guds familie. Og deretter døpt inn i Den Hellige Ånd, med kraften fra troens intelligens, til å tro Evangeliet og sette Det i verk og få Det til å handle riktig. Amen. Da oppfører han seg som en Guds sønn. Da kan han kaste ut djevler. Jesus sa: “Disse tegn skal følge dem!” Skjønner? “I Mitt Navn skal de kaste ut djevler, tale med nye tunger, ta opp slanger, drikke dødelige ting.” Ser dere, han mottar kraft ved Den Hellige Ånd til å gjøre disse tingene.

¹³⁸ Nå, da Han gikk bort, sa Han: “Det er til gagn for Meg at Jeg går bort. For, hvis Jeg ikke går bort, vil ikke Den Hellige Ånd komme.” Ser du? Så når Han kommer, vil Han overbevise verden om synd, og lære rettferdighet, og vise dere ting som skal komme (det er visjoner). “Han vil ta de tingene som Jeg har lært dere, og åpenbare dem for dere.” Selve Ordene som Han kom for . . . Intet menneske kan forstå Ordet utenom dåpen i Den Hellige Ånd. Og når en mann sier at han har Den Hellige Ånds dåp, og bestrider at Ordet er rett, så er det noe galt.

¹³⁹ Paulus var en kritiker av Det nye testamente. Det var ikke, Det nye testamente var ikke skrevet. Paulus var en kritiker av kristendommen, Saulus. Og da han mottok Den Hellige Ånd, dro han tre år ned til Asia og studerte Skriften, fordi han ble undervist under Gamaliel, en stor lærer. Så da han kom tilbake, og fjorten år senere, dro han opp for å møte Peter i Jerusalem, og fant ut at de var Ord for Ord, det samme Evangeliet. Den samme Gud som fikk Peter til å forkynne på Pinsefestens dag og fortalte dem at de måtte omvende seg og bli døpt i Jesu Kristi Navn, den samme Hellige Ånd åpenbarte det for Paulus, og han sa til dem i Apostlenes gjerninger 19, etter at de hadde blitt døpt én gang av Johannes, sa: “Dere må bli døpt på nytt, i Jesu Kristi Navn.” Ser du?

¹⁴⁰ Ser du, Den Hellige Ånd holder seg hundre prosent til Skriften. Dens tro på Det åpner opp ethvert mysterium. Amen. Bibelen sier i Første Johannes 5,7: “Det er tre som vitner, Himmelen: Faderen, Ordet (som var Kristus) og Den Hellige Ånd. Disse tre er En.” “Og det er tre som vitner på jorden: vann, Blod, Ånd. Disse tre er ikke en, men de samstemmer i ett.” Nå, du kan ikke ha Faderen uten å ha Sønnen, du kan ikke ha Sønnen uten å ha Den Hellige Ånd; De er En. Men du kan være rettferdiggjort uten å være helliggjort, og du kan være helliggjort uten å ha Den Hellige Ånd. Helliggjørelse er ved Blodet, gjennom Blodet kommer Liv. Ser du? Og Den Hellige Ånd er Guds kraft, ser du, kraften gitt til menigheten.

¹⁴¹ “Dere skal få” (hva?) “kraft”, Apostlenes gjerninger 1,8, “etter at Den Hellige Ånd er kommet over dere. Dere skal få kraft!” (Ikke “dere vil bli født på ny.”) “Dere skal få kraft etter at Den Hellige Ånd er kommet over dere. Da er dere Mine vitner i Jerusalem, Judea og Samaria, helt til jordens ender.” Ser du? Du får kraft etter at du har mottatt Den Hellige Ånd. Men først må du motta Den Hellige Ånd, og det er Guds kraft, ser du, til å manifestere og demonstrere. Du er—du er . . . som at du ble et menneske, og lærte å snakke og gå og gjøre de tingene et menneske gjør; når dere blir døpt med Den Hellige Ånd, blir dere gitt kraft til å handle som Guds sønner og døtre. Ikke rart folk handler og gjør slik de gjør i dag, de har aldri blitt fylt med Den Hellige Ånd. Hvis det var så, hadde de oppført seg annerledes. De hevder at de har det, men Jesus sa: “Ved deres frukter skal dere kjenne dem.” Så hvordan kan du gjøre det, ser du, alt er helt snudd på hodet. Ser du? Men kom tilbake til fakta!

¹⁴² Nå, hvis du lever rettskaffent og hevder at du er en kristen, så inviterer vi deg i kveld til Herrens bord. I dag er det ingen tvil om at nattverden har blitt tatt over hele landet, noen på en måte og noen på en annen. Men jeg tror den beste måten å gjøre det på, er å følge Skriften, akkurat slik de gjorde det i Skriften. Jeg tror det ville være tilstrekkelig.

¹⁴³ Har du Bibelen din, broder Neville? Broder Neville vil nå lese Skriften.

[Broder Neville sier: “I det 11. kapitlet av Første Korinterbrev, begynner med det 23. verset:”—Red.]

[For jeg har mottatt fra Herren det som jeg også har overgitt til dere: At Herren Jesus i den natt Han ble forrådt, tok et brød,]

[og da Han hadde takket, brøt Han det og sa: Ta, et! Dette er Mitt legeme som er brutt for dere. Gjør dette til minne om Meg!]

[På samme måte tok Han begeret etter måltidet og sa: Dette begeret er den nye pakt i Mitt blod. Gjør dette så ofte dere drikker det, til minne om Meg.]

[For så ofte dere spiser dette brød og drikker av dette beger, forkynner dere Herrens død, inntil Han kommer.]

[Derfor skal hver den som spiser dette brød og drikker dette Herrens beger uverdige, være skyldig i Herrens legeme og blod.]

[Hvert menneske må prøve seg selv, og så kan han spise av brødet og drikke av begeret.]

[For den som spiser og drikker uverdige, eter og drikker dom over seg selv fordi han ikke akter på Herrens legeme.]

[Av den grunn er det mange svake og syke blant dere, og mange nok har sovnet inn.]

[Hadde vi dømt oss selv, ville vi ikke blitt dømt.]

[Men når vi blir dømt, tuktes vi av Herren, slik at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden.]

[“Herren velsigne lesningen av Sitt Ord.”]

¹⁴⁴ Det er alltid en slik hellig ting, en slik hellig ting, jeg tror vi burde bøye våre hoder nå i stille bønn. Be for meg, så vil jeg be for dere. La oss be for hverandre, at Gud må være nådig mot oss uverdige skapninger, som straks skal ta del i dette store sakramentet til minne om vår Herres død.

¹⁴⁵ [Broder Branham tar en pause for stille bønn. Tomt område på lydbandet—Red.] Denne bekjennelses-bønnen legger vi framfor Deg, vår Far, på Ditt gullalter, med vårt Offer, Herren Jesus. Vi ber om det i Hans Navn. Amen.

¹⁴⁶ Nå tror jeg de eldste vil ta sin plass, og de vil . . . fra menigheten, og de vil bringe folket opp etter som de kommer, rad for rad, til nattverden. Tenker alltid på den sangen:

Kjære døende Lam, Ditt dyrebare Blod
Skal aldri miste sin kraft,
Før hele Guds forløste Menighet
Blir frelst, for ikke å synde mer.

La oss bøye våre hoder.

¹⁴⁷ Nådige og Hellige Far, Jehova, den store Allmektige, send Dine velsignelser over Ditt folk mens vi venter. Tilgi våre synder. Og nå legger vi framfor Deg dette sakramentet, denne vinen, druene som har blitt dyrket, og hendene til forkynnere knuste dette sammen. Og det ble gjort til vin, til det formålet som vi nå bringer den til Deg for, slik at den kan representere vår Herre Jesu Kristi Blod for oss. Jeg ber Deg, Far, om å hellige vinen for den hensikten. Tilgi oss enhver synd. Og må enhver person som mottar denne vinen i kroppen sin, må de få helse, styrke og frelse fra Deg. Gi det, Herre. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

¹⁴⁸ Bibelen sier at da Han brøt brødet og velsignet det, sa: “Ta og spis, dette er Mitt Legeme som er brutt for dere. Gjør dette til minne om Meg.” Og når vi tar disse små brødpakkene, med kosher, som er laget usyret, det er laget av kristne, det er laget fordi det—det representerer Kristi Legeme. Vi er klar over at—at det var disiplene på Kristi tid, eller menighetens tid, som tok disse porsjonene og gjorde i stand kveldsmåltidet ved det siste måltidet, ved Kristi siste måltid. Og ned gjennom Bibelen, var det disiplene som delte ut disse tingene til folket. Og i dag, er det våre nåtidens disipler, våre brødre her i menigheten, disipler av Denne Saken, som deler ut til folket. Og de vil ta disse porsjonene og gi dem til folket.

¹⁴⁹ Og nå når du mottar dette brødet, husk, det representerer Lammet. For mange år siden, da Israels lam ble stekt over ild, og ble tatt med bitre urter, fikk folket styrke; skoene deres ble aldri utslitt, klærne deres ble aldri fillete, gjennom hele reisen til de nådde sitt lovede land. Må Gud holde oss sunne, lykkelige, tjene Ham inntil vi når Løfteslandet som Han har gitt oss.

La oss be.

¹⁵⁰ Nådige Himmelske Far, idet jeg i kveld taler om det Hellige, helliggjorte Legemet til vår Herre, i Ham bodde Guddommens fylde, når jeg tenker på det Legemet som ble skvist og—og knust, og Blodet som rant ut, ryggen Hans og ribbeina Hans som skinte igjennom, piskeslagene opp og ned ryggen Hans, når jeg tenker på at dette skrukkete, slåtte brødet representerer det, kommer det på nytt inn i våre hjerter, vi legger våre hjerter, Herre, på Ditt alter i kveld. Tilgi oss, Å Gud. Og må dette brutte brødet, når det går inn i munnen til disse, Dine tjenere, og må de gjenkjenne at det var Ditt dyrebare Legeme som ble knust og såret, og ved sårene er vi helbredet. Gi det, Herre. Helliggjør dette kosherbrødet til dens tiltenkte hensikt. Vi ber i Jesu Navn. Amen.

Bare vent et øyeblikk.

¹⁵¹ Det er ikke lukket nattverd. Enhver kristen troende er velkommen til Herrens bord, for å ha dette fellesskapet med oss ...?...

NØKKELEN TIL DØREN NOR62-1007
(The Key To The Door)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk på søndag kveld, 7. oktober, 1962, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, USA, er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2024 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org